

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

AVANTİA'NIN TILSIMI

HAYALET PANTER

ÜÇ KUYRUK

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Avantia'nın Tılsımı

Tom, sonunda babasını buldu. Fakat babası Taladon, gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmış durumda. Tom'un onu kurtarabilmesi için Hayalet Canavarlarla savaşması ve parçalarına ayrılmış olan Avantia'nın Tılsımı'nı birleştirmesi gerekiyor.

Kara Büyücü Malvel'in son canavarı, Kral Hugo'nun sarayını tehdit ediyor! Hayalet Panther Üç Kuyruk, kurbanlarını kuyruklarıyla yakalayıp iyi insanları kötü insanlara dönüştürüyor! Tom, babasını hayata döndürebilmek için Üç Kuyruk'un tasmaındaki tılsım parçasını almak zorunda. Yoksa ne onu ne de Avantiyalıları kurtarabilecek...

Avantia'nın Tılsımı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ölüm-Getiren Niksa
- Hayalet At İskelet
- Mağara Trolü Raşuk
- Ay Kurdu Luna
- Kızıl Ejderha Buz Nefes

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE - 24
AVANTIA'NIN TILSIMI
HAYALET PANTER ÜÇ KUYRUK**

Beast Quest
The Amulet of Avandia
STEALTH
The Ghost Panther
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-734-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Brian@KJA-artists.com © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Düzeltili: Aslı Onat
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik Uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Ekosan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

HAYALET PANTER
ÜÇ KUYRUK

Cağavaz Peşinde

AVANTIA'NIN TILSIMI

ADAM BLADE

Avantia

STON
YANARI

KRAL
HUGONUN
SARAYI

YEŞİL
OVALAR

ŞEHİR

ERRİN

DOLANBAÇLI NEHİR

KARA ORMA

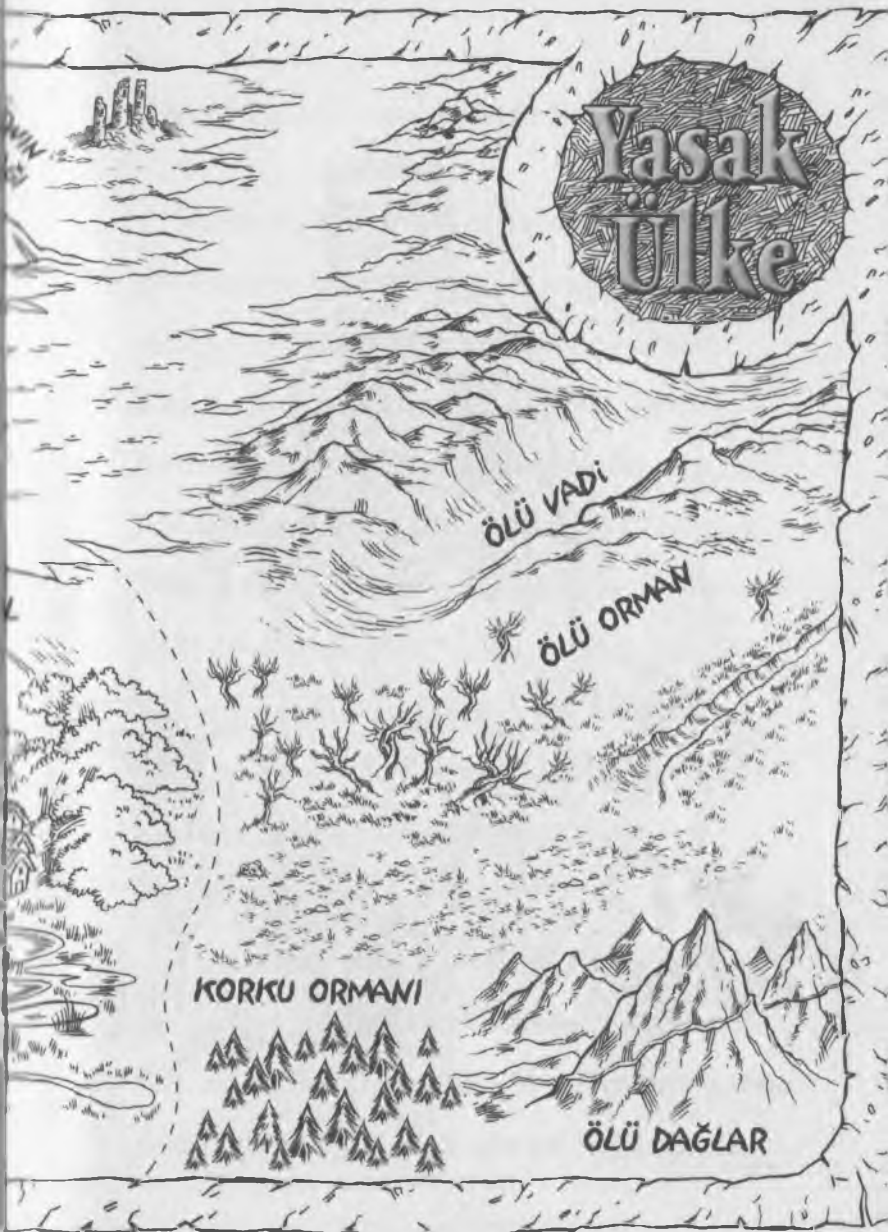
Yasak Ülke

ÖLÜ VADI

ÖLÜ ORMAN

KORKU ORMANI

ÖLÜ DAĞLAR

Selam Hepinize, Canavarların Peşinde Koşanlar,

Sizinle hiç tanışmadık ama ben de sizin gibi Tom'un avlarını yakından izliyorum. Kim olduğumu biliyor musunuz? Canavar Ustası Taladon'u hiç duydunuz mu? Oğlum Tom'un beni ölümden beter bir kaderden kurtarması için tam zamanında geri döndüm. Kötü büyücü Malvel, benden değerli bir şey çaldı ve Tom bir avı daha tamamlamadan hayata dönmem imkânsız. İnsanların ve hayaletlerin dünyası arasında bir yerde beklemeliyim. Bir zamanlar olduğum kişi değilim ve beni eski görkemime yalnızca Tom kavuşturabilir.

Tom, babasına yardım etmek için gerekli gücü kalbinde bulabilecek mi? Bu av, en kararlı kahramanı bile yıldırabilir. Ve altı canavarı daha yenen oğlum, bunun için ağır bir bedel ödeyebilir...

Tek yapabildiğim, Tom'un bu avda başarılı olmasını ve bir gün eski gücüme kavuşacağını umut etmek. Tom'a güvenip, ona iyi şanslar dileyecek misiniz? Oğluma güvenebileceğimi biliyorum, peki sana güvenebilir miyim? Kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Bu son avda neler olacak neler.

Hepimiz cesur olmalıyız.

Taladon

GİRİŞ

Luke, başını sokağın köşesinden çıkarıp dikkatle etrafa baktı. Sokakta hareket eden tek şey, kaldırım taşlarının arasından bir ok gibi fırlayıp karşıdaki iki binanın arasında kaybolan kediydi. Avantia'nın en önemli şehrinin sakinleri, çoktan uyumuşlardı.

Ayın soluk ışığı sokağa vuruyor olsa da köşelere hâlâ gölgeler hâkimdi. Dükkânların ve evlerin çatılarının ötesine bakan Luke, Kral Hugo'nun sarayının mor çatılarını görebiliyordu. Şehirde olup

biten her şeyi izleyen Büyücü Aduro'nun şu an kendisini görüp görmediğini merak edince tüyleri ürperdi.

O sırada arkasından uzanan bir el, Luke'u sert bir şekilde silkeledi. Omzundan arkaya bakan Luke, bunu yapanın efendisi Bill olduğunu gördü.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Bill kızarak. "Elini çabuk tutsana!"

Luke, Bill'in duyamayacağı bir sesle "Yalnızca sokağı kontrol ediyordum," diye söylendi.

Başını kaldırıp tepelerinde gıcırdayan meyhane tabelasına baktı. Tabelanın üzerinde ateşler saçan, kızıl bir ejderha resmi vardı. Bill, parmağıyla bir grup varili işaret etti. Variller, bir merdiven gibi duvara yaslanmıştı. "Hadi, tırman," dedi çocuğa.

Luke duraksadı. Onu düşündüren tırmanmak değildi; alt tarafı birkaç varilin üstüne çıkacak,

oradan su borusuna tırmanıp pencereye ulaşacaktı. Ama içeride birilerine yakalanmaktan ödü kopuyordu.

Bill, Luke'u daha da sertçe iteledi. "Tırman dedim!" Luke dizlerinin üzerine düştü. "Senin yaşındaki bir çocuk için oraya tırmanmak çok kolay. Bir an önce içeri gir de bana kapıyı aç." Sonra sessizce güldü ve ellerini ovuşturmaya başladı. "Bu geceki soygunumuzdan çok para kazanacağız. Merak etme, sen de payını alacaksın."

Luke ayağa kalktı ve varillere tırmanmaya başladı. Bill'e karşı gelmeye cesaret edemezdi. Efendisi geniş omuzları ve uzun boyuyla, dev gibi bir adamdı. Yalnızca bakışlarıyla bile Luke'u korkutabiliyordu.

Bir yandan su borusuna tutunup kendini yukarı çekerken, *asla bir hırsız olmak istemedim*, diye düşündü. *Nasıl oldu da işler bu noktaya geldi?*

Tırmanmaya devam ederken, sokaktan bazı sesler duyar gibi oldu. Yumuşak ayak seslerine ve bir kırbacın şaklamasına benzetti bunları. Hemen ardından Bill'in çizmelerinin kaldırım taşlarında bir o yana bir bu yana çarparak çıkardığı sesleri ve efendisinin attığı çığlığın hızla hırıltıya dönüştüğünü duydu.

Luke omzundan aşağı bakınca Bill'in sokakta yüzükoyun yattığını gördü. Alnından yavaşça akan kanlar, kaldırımın üzerinde küçük bir göl oluşturmuştu. Üzerine vuran ay ışığının altında siyah bir mürekkep birikintisine benziyordu.

Bill öldü mü? Luke, bunu düşününce su borusuna yapışmış halde donakaldı.

Birkaç saniye sonra Bill kendine geldi. Önce dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra da ayağa kalktı.

“Ne oldu?” diye sordu Luke sessizce. “Sen iyi misin?”

Bill yanıt vermedi. Titreyen parmağıyla Luke'u gösterip "Hırsız!" diye bağırdı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Neler yaptığını ailene söyleyeceğim!"

Luke, dehşetle yutkundu. Annesiyle babası onun geceleri yatağından kaçıp Bill'le beraber hırsızlık yaptığını öğrenirse bu utançla yaşayamazlardı. Bill ona daha önce de kötü davranmıştı ama şimdi neden bu kadar zalimce davranıyordu? Ona ne olmuştu?

“Ya-yapamazsın,” diye yalvarmaya başladı Luke.

Cümlesi, şehrin sokaklarında yankılanan, tüyler ürpertici bir sesle kesildi. Avlanan bir sokak kedisinin miyavlamasına benzese de o sesteki bin kat daha kuvvetli ve tehdit ediciydi. Bill, korkuyla kaçmaya başladı.

Luke, bomboş sokakta hareket eden hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca orada, gölgelerin arasında, bir çift mücevheri andıran iki yeşil ışık, dans edercesine dolanıyordu.

“O da ne?” dedi kendi kendine. “Bir çift göze benziyor.”

Dikkatle aşağı inmeye başladı. Fakat gölgelerin arasındaki bu iki yeşil nokta, birden öne doğru atıldı. Luke, donakaldı. Karşısında kömür karası bir panter duruyordu. Gecenin karanlığında parlayan dişleri ve kocaman açılmış ağzıyla Luke'u tek lokmada yutmaya hazırlanıyordu sanki.

Çığılığı boğazında düğümlenen Luke, yeniden su borusuna tırmanmaya çalıştı. *Bill'e saldıran şey bu muydu?* diye sordu kendi kendine. Islak boruya yeterince hızlı tırmanamıyor, rahatça tutunamıyordu.

Panter bir kez daha sıçradı ve Luke'un tam altına gelip hırladı. Birer kılıca benzeyen tırnakları, çocuğun ayağını kılıpayı sıyırdı. Arkasına bakınca gördüğü, birer mermer parçasını andıran dişler, Luke'un kanını dondurdu. Ayrıca boşlukta birer kırbaç gibi

şaklayan tam üç tane kuyruğu vardı bu hayvanın. Boynunun etrafında kalın deriden yapılmış bir tasma bulunuyordu. Tasmanın ucunda ise tuhaf bir gümüş parçası asılıydı.

O sırada sıçanın biri, varillerin arkasından hızla fırlayıp kaçmaya başladı. Canavar, korkuyla

ciyaklayan sıçanı kuyruklarından biriyle yakalayıp tek seferde ağzına atınca Luke, şaşkınlıkla yutkundu.

Hayvanı tek lokmada yutan Canavar, bakışlarını yeniden Luke'a çevirdi. Zümrüt yeşili gözleri, karanlıkta yanan yeşil birer alev gibiydi. Luke vücuduna hareket etmesini emrediyordu ama kolları ve bacakları onu dinlemiyorlardı. Onun bakışları da Canavarınkilere kilitlenmişti. Panter, kuyruklarından birini havada döndürmeye başladı ve kuyruk gitgide hızlanarak Luke'u ayak bileğinden yakaladı.

Ayağını sallayarak kurtarmaya çalıştıysa da Canavarın kuyruğundan kurtulmasına imkân yoktu. Panter onu aşağı çekerken çaresizce duvara tutunmaya çalıştı.

Bu Canavar beni yiyecek, diye düşündü telaşla. Korkuyla çılgılık atıyordu. Beni de tıpkı o sıçan gibi tek lokmada midesine indirecek.

BİRİNCİ BÖLÜM ŞEHİRDEKİ KÖTÜLÜK

Tom, Stonewin Yanardağı'nın eteklerinde Elenna'nın yanına oturdu ve avcundaki tılsım parçasına baktı. Gümüş parça gün ışığında parlıyor ve yanındaki mavi işleme, ona göz kırpyordu.

“Bu beşinci parça,” dedi Tom. “Geriye yalnızca bir parça kaldı.”

Boynuna asılı deri ipi çekip, ucundaki tılsımı gömleğinin içinden çıkardı. Yeni parçayı diğerlerinin yanındaki yerine yerleştirdiğinde gümüş tılsım parlamaya başladı. Parıltı yok olunca, yeni

parçanın sanki hiç kırılmamış gibi diğerleriyle birleşmiş olduğunu gördü. Ama son bir parçaya daha ihtiyaç olduğu kolayca anlaşılıyordu.

“Çok yakında,” dedi Elenna, “babam eski haliyle aramıza dönebilecek.”

Tom, başını sallayarak “Ama güçlerimden birini daha kaybettim,” diye hatırlattı. “Artık altın zırhın bana verdiği cesarete sahip değilim. Ve bu güç, bana pek çok görevde yardımcı olmuştu.”

“Ona ihtiyacın yok!” diyerek dostuna güven verdi Elenna. “Sen bu görevlerin altından başarıyla kalkacak cesarete zaten sahipsin.”

Tom’un siyah atı Fırtına, Elenna’yı onaylarcasına kişnedi. Gümüş ise uzun uzun uluyarak onlara katıldı.

“Gördün mü?” dedi Elenna. “Senin her şeyi yapabilecek kadar cesur olduğunu onlar da biliyor. Tıpkı babam gibi biz de senin cesaretine inanıyoruz.”

Tom, gülümsedi. Göğsünde büyüyen kararlılığı

hissedebiliyordu. Babası Taladon, kötü büyücü Malvel tarafından tutsak edilmişti. Tom'un Malvel'i üçüncü yenişinde kurtulmuş olsa da bir hayalet olarak gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmıştı. Ve Taladon, ancak Avantia Tılsımı'nın altı parçası bir araya gelince hayata dönebilirdi. Ama Malvel bu parçaların her birini altı ayrı Hayalet Canavara vermişti. Tom, şimdiye kadar bu güçlü Canavarlardan beşini yenmeyi başarmıştı ama hâlâ yenmesi gereken altıncı bir Canavar vardı. Ve sonuncusunun en tehlikelisi olabileceğini biliyordu.

“Peki, şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Elenna.

Tom, elini uzatıp “Harita!” dedi.

Ona Büyücü Aduro tarafından verilmiş olan hayalet harita, havada yavaşça şekillenmeye başladı. Haritada, yanardağdan Avantia'nın merkez şehrine uzanan parlak bir yol belirdi.

“Yol, Kral Hugo’nun sarayına gidiyor!” diye ıglık attı Elenna. “Hayalet Canavar gerçekten de oraya gitmeye cesaret edebilir mi?”

“Bilmiyorum.” Tylerini rperten bir kötülük hissi kaplamıştı Tom’u. “Belki de babamın sıradaki canavarın eve her zamankinden daha yakın olacağını söylemesinin sebebi buydu.”

“Ve tahmin edebileceğimizden daha da kötü olacağını...” diye ekledi Elenna. “Kendini Avantia’nın kalbinde, Kral Hugo ve Büyücü Aduro’nun yakınında saklayabildiğine göre gerçekten kurnaz bir Canavar olmalı.”

Tom, ellerini hırsıyla sıkarak yumruk yaptı. “Ne kadar kurnaz olursa olsun, onun da üstesinden geleceğiz!”

şehrin görüntüsünün yanında küçük, siyah bir resim belirdi. Gece gibi simsiyah bir panterdi bu. Tom ona bakarken kükredi ve parlak pençelerini gösterdi.

O an, buz gibi bir rüzgâr Tom'un içinden geçip gitti. Sonra etrafa berbat bir koku yayıldı. Ve kötü büyücü Malvel'in sesi Tom'un kulaklarına fısıldadı: "Üç Kuyruk..."

"Üç Kuyruk!" diye çığlık attı Elenna. Belli ki o da fısıldamayı duymuştu. İkisi de ürkmüş görünüyordu. "Sonraki Hayalet Canavarın ismi mi bu?"

"Öyle olmalı," diye yanıtladı Tom. "Ve haklıydık, Canavar gerçekten de şehirde."

"O halde bu defa yalnızca bizim değil, Kralın ve kasabadaki herkesin hayatı tehlikede."

Tom, korku ve heyecanla karışık bir ağrı hissetti

karnında. “Bir an önce yola koyulmalıyız,” dedi.
“Bu Canavar tüm Avantia’yı yerle bir edebilir.”

Ceplerini karıştırıp babasının ona verdiği pusulayı çıkardı. Üzerinde iki nokta bulunuyordu: *Kader* ve *Tehlike*. Şehre doğru tuttuğu pusulanın iğnesi, dönüp dönüp noktalardan birinde durdu: “*Kader*.”

“Artık eminiz. Kaybedecek zaman yok,” dedi pusulayı kapatıp cebine yerleştirirken. “Şehre en çabuk nasıl varırız?”

“Tagus’un Nalı, bize hız kazandıracaktır,” dedi Elenna. Tom’un kalkanındaki nalı gösteriyordu bir yandan.

“Ama en kısa yolu da bulmalıyız.”

Tom, haritayı yeniden incelemeye başladı ama harita ona yalnızca kasabaların, tepelerin ve düzlüklerin arasından geçen ana yolu gösteriyordu. Parmağının tek bir hareketiyle haritayı yok etti ve düşünceli bir tavırla etrafına baktı. Sonra gözü, yanardağın altındaki tünellerden birinin girişine takıldı.

“Bak!” dedi heyecanla işaret ederek.

“İlk görevimizde Stonewin halkını Epos’un alevlerinden nasıl kaçırdığımızı hatırlıyor musun?”

Elenna, “Onlarla beraber tünellere girmiştik,” dedi gözleri parlayarak. Tom’un planını anlamıştı. “Tüneller şehre kadar uzanıyor.”

“Evet,” diyen Tom, gülümsüyordu. “Ve tünelleri yeniden kullanabiliriz!”

İKİNCİ BÖLÜM

KÖYDEN UZANAN YARDIM ELİ

Tom, yanardağın yanından tünele uzanan yolda var gücüyle koşmaya başladı. *Artık altın bacak zırhına ihtiyacım yok, diye düşündü. Böyle yokuş aşağı koşarken istediğim kadar hızlanabilirim!*

Hemen önünde toynaklarıyla siyah yanardağ toprağını kaldıra kaldıra koşan Fırtına vardı. Elenna ve Gümüş de Tom'un ardından yan yana koşuyorlardı. Tom, saçlarını arkasında uçuşturan rüzgârı yüzünde hissetmeye bayılıyordu. *Böylesine*

ciddi bir görevde olmasaydık, dedi kendi kendine, şu an çok eğleniyor olabilirdim.

Tom, yanardağın bitip ormanın başladığı yere gelince yavaşladı. Artık en öne geçmiş, tünellere doğru yol gösteriyordu.

Nihayet en büyük tünelin girişine geldiklerinde durdular. İçeride, kör karanlığa uzanan yolları görebiliyordu Tom.

“Çok karanlık,” dedi. “Yolumuzu nasıl...”

Cümlesini tamamlayamadan köy tarafından gelen bağrıışmaları duydu: “Hoş geldiniz!”

Tom, sesin geldiği yöne dönünce bir grup köylünün onlara doğru koştuğunu gördü. En önde Raymond vardı. Raymond, önceki görevlerinde halkını yanardağın patlamasından korumak için güvenli bir yere kaçırmalarına yardım etmişti. Hemen arkasından oğlu Owen ve Owen’ın annesi Nesta geliyordu. Owen, onu son görüşlerine kıyasla çok daha uzun boylu ve zayıftı.

“Bakın, bunlar Tom ve Elenna!” diye bağırdı Raymond, Tom’a sıkıca sarılarak. “Buralarda ne işiniz var?”

Nesta da “Umarım yine Epos’la ilgili sorun yaşamamışsınızdır,” dedi Elenna’yı kucaklarken.

“Hayır, Epos artık krallığı koruyor,” dedi Tom yavaşça. Son görevlerinde göz kamaştırıcı alev kuşunun onlara nasıl yardımcı olduğunu hatırlamıştı. Ardından Owen’ın omzuna hafifçe vurdu. “Seni yeniden görmek ne güzel!”

Ama bunları söylerken bile, köylülerin hatırladığı kadar dost canlısı görünmediğini düşündü. Raymond ona sarılırken bir ürperti hissetmişti. Nedense, o neşeli Owen şimdi daha soğuktu ve Elenna’ya sarılan Nesta’nın gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Elbisesinin kollarını mutfakta çalışıyormuş gibi sıvamıştı ve bir kolunda kırmızı, uzun bir sıyrık vardı.

Tom’un, kolundaki yaraya baktığını gören Nesta bir kahkaha atıp kollarını aceleyle kapatarak “Abartılacak bir şey değil!” dedi. “Diken üzümü toplarken oldu. Ah o dikenler!”

Raymond “Dilerseniz bizimle kalabilirsiniz,”

dedi Tom ve Elenna'ya. "Stonewin için yaptıklarınızı asla unutamayız."

"Teşekkür ederiz ama kalamayız," diye yanıtladı Tom. Görevin tüm detaylarını paylaşmak istemiyordu çünkü Hayalet Canavar kelimesinin köylüleri korkutmasından endişeleniyordu.

"Olabildiğince çabuk bir şekilde şehre dönmemiz lazım. Bunun için de tünelleri kullanmak istiyoruz."

"Kullanabileceğimiz birkaç mum var mı sizde?" diye sordu Elenna.

"Daha iyisi var," dedi Raymond. "Eğer köye gelerseniz size birkaç gaz lambası verebiliriz."

Tom ve Elenna bakiştılar.

"Zamanımız daralıyor," dedi Tom arkadaşının kulağına fısıldayarak. "Bir an önce yola çıkmalıyız."

"Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor," diye yanıtladı Elenna. Ardından Owen'la beraber

Gümüş'ün etrafında toplanan çocukları işaret etti. Çocuklar Gümüş'ü sevmek için yarışıyor, kalın kürkünü okşuyorlardı. Yetişkin köylülerden biri ise Fırtına'nın dizginlerinden tutmuş, yavaşça köye doğru ilerliyordu. "Ayrıca onlarla köye gitmezsek bir şekilde meşale yakmamız gerekecek."

Tom başını salladı. "Ve bu, gidip lambaları almaktan daha uzun sürecektir." Ardından Raymond'a döndü. "Teşekkür ederiz. Sizinle geleceğiz ama lambaları alıp hemen dönmeliyiz. Akşam oluyor. Yolumuza devam etmemiz gerek."

"Tabii ki!" dedi Raymond gülümseyerek. Sonra diğer köylülere baktı. "Size yardım etmek için elimizden ne geliyorsa yaparız."

Köylülerin sevinçten havalara uçtuğunu gören Tom bir kez daha ürperdi. *Gerçekten onları ziyaret edecek olmamıza bu kadar sevinmiş olabilirler mi?* diye düşündü. Raymond,

ağaçların arasından geçip köye varan yolda gruba rehberlik etti. Köyün en sonunda ağaç kütüklerinden yapılmış, sağlam bir kulübe vardı. Tom, kulübenin penceresinden içerideki rafların türlü malzemelerle dolu olduğunu görebiliyordu. Kutular dolusu mumla tavandan sarkan gaz lambaları vardı.

Raymond kapıyı açıp “Buyurun, girin,” dedi Tom ve Elenna’ya. “Dilediğiniz her şeyi alabilirsiniz.”

Tom içeri adım atınca Elenna da onu takip etti. Tom’un içinde hâlâ bir huzursuzluk vardı. Bu yüzden de ihtiyacı olan malzemeleri alıp buradan bir an önce ayrılmak istiyordu.

Raflardan birinden birkaç kutu mum aldı ve ceplerine yerleştirdi. Elenna ise çengele asılı lambalardan ikisini çıkarıp, toprak çömlekteki yağı dikkatle içlerine doldurdu.

Tom “Bu kadarı yeterli olur..” diyordu ki arkasından gelen kuvvetli bir çarpma sesiyle susmak zorunda kaldı. Arkasına döndüğünde kapının kapanmış olduğunu gördü.

Tom’un huzursuzluğu paniğe dönüşmüştü artık. Kapıya doğru koştu ve kolunu zorladı. Ama kapı açılmıyordu.

“Kilitlenmiş!” diye bağırdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM MALVEL'İN OYUNU

Tom ve Elenna pencereye koştular ama pencere içinden geçemeyecekleri kadar küçüktü. Dışarıda köylülerin toplandığını ve kahkahalar attıklarını görebiliyorlardı. Nesta, yaralı kolunu sıvayıp Tom ve Elenna'nın önünde salladı.

“Diken üzümü ha?” diye bağırdı. “Buna inanacak kadar aptal mısınız gerçekten de? Beni o üç kuyruklu Canavar yaraladı ve bununla gurur duyuyorum!”

“Bu defaki Canavarı asla yenemeyeceksiniz!” diye ekledi Owen. Ardından o da kolunu sıvadı ve dirseğinden bileğine doğru uzanan yarayı gösterdi.

Tom, bakışlarını Elenna’ya çevirdi. Arkadaşının gözleri, korkudan fal taşı gibi açılmıştı. “Üç kuyruk mu?” diye fısıldadı. “Nasıl bir Canavardan bahsediyor bunlar?”

Nesta’nın yanına gelen Raymond ve diğer köylüler de Canavarın onlarda bıraktığı yara izlerini gösterdiler.

“İşte huzursuzluğumun sebebi buydu!” dedi Tom bağırarak. Öfkeden pencerenin kenarına bir yumruk attı. “Bir terslik olduğunun farkındaydım. Tüm köy değişime uğramış!”

Köylüler teker teker dağılmaya, Tom ve Elenna’yı hapisanelerinde yalnız bırakmaya başladılar. Adamlardan biri, Fırtına’nın dizginlerini kavrayıp onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Tom’un

gece karası dostu şaha kalktı ve öfkeyle kişneyerek ön toynaklarını savurdu. Gümüş ise öne atılıp adamı topuğundan ısırıldı. Öfkeyle çılgık atan adam, dizginleri bıraktı. Fırtına ve Gümüş son hızla sokağı geçerek tünellere doğru koşmaya başladılar.

“Gümüş! Gümüş!” diye bağırdı Elenna.

“Merak etme,” dedi Tom bir elini Elenna’nın omzuna koyarak. “Ormanda bekliyor olacaklar. Bizi asla yalnız bırakmaz onlar. Bu korkunç köylülerin yanında kalmalarındansa, ormanda beklemeleri daha mantıklı.”

Elenna başıyla onayladı. Ama yine de üzgün görünüyordu. “En azından onlar için endişelenmemize gerek kalmayacak,” dedi.

“Neler olup bittiğini anlamalıyız,” dedi Tom. “Altın zırhtan kalan son bir gücüm var hâlâ. Altın miğferin verdiği görüş gücümle ipuçları arayabilirim.”

Tom, etrafı daha iyi görebilmek için pencerenin önüne tahta bir kutu çekip üzerine çıktı. *Canavar, köye geldiği zaman birkaç iz bırakmış olmalı,* dedi kendi kendine. Bir yandan da gözleriyle sokağı tarıyordu. *Onun izini sürmemizi sağlayacak bir şeyler olabilir,* diye düşündü.

Üstün görüş gücüyle dükkânları ve evleri inceledi.

“Neler görüyorsun?” diye sordu Elenna endişeyle.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Tom. “Geride hiçbir iz kaldığını... Ah, hayır bekle! Bu da ne?”

Köydeki son evin ilerisinde bir şey gözüne çarpmıştı. Taş sokağın toprakla birleştiği yerdeydi bu iz. Toprağın üzerinde devasa pençe izleri vardı ve tünellere doğru ilerliyordu.

Tom, yüzündeki kanın çekildiğini ve bembeyaz olduğunu hissetti. Ardından Elenna’ya dönüp “Pençe izleri,” dedi boğuk bir sesle. “Kocamanlar, dev bir kedinin pençeleri gibi.”

Elenna, kaşlarını çattı. “Ama anlayamıyorum...”

“Korkarım ben anlıyorum,” dedi kutudan inen Tom. Elenna’nın yanına gidip pencereyi işaret etti. Bir yandan da ipuçlarını daha önce birleştiremediği

için kendine kızılıyordu. “Stonewin’dekiler normalde asla böyle davranmazlardı. Ama Nesta üç kuyruklu Canavarın onda bıraktığı pençe izini gösterdi bize. Diğer köylülerin hepsinde de bu pençe izi var.”

“Ve yerde de o pençenin topraktan geçerken bıraktığı kocaman izleri görüyoruz,” dedi Elenna. Tom’un ne anlatmaya çalıştığını fark edince kendini tutamayıp çığlık atmıştı.

“Evet. Yerdeki bu izlerin sahibi, karşılaşacağımız son Hayalet Canavar. Üç Kuyruk, bu köye saldırmış!”

Elenna, yavaşça başını salladı. “Yani bu iyi insanları kötüye çeviren de onun kötü büyüsü!”

Tom, bir kez daha pencereden dışarı baktı. Bu defa bakışlarını yanardağın eteklerine çevirmişti. “Ejderha Buz-Nefes’i alt ettikten sonra Malvel’in ne dediğini hatırlıyor musun? Sonraki görevimizde kötülüğün bizi evimizde yakalayacağını söylemişti.”

“Ve bunda ciddiymiş!” dedi Elenna ellerini yumruk yaparak.

“Dediğini de yaptı,” diye onayladı Tom. Şehirdeki arkadaşlarını ve Errinel’deki ailesini düşündükçe karnına ağrılar giriyordu. “Malvel, Avantia’ya yapabileceği en büyük kötülüğü yapıyor; herkesi kötü birer insana dönüştürüyor!”

“Buradan kurtulmalıyız,” dedi Elenna.

“Ve kaybedecek vaktimiz yok.” Tom kapının koluyla yeniden uğraşmaya başladı. “Üç Kuyruk, şehirde. Peki ya Kral Hugo ve Büyücü Aduro’yu da kötüleştirdiyse?”

Tom, kilidi umutsuzca zorluyor ama bir türlü açamıyordu. Elenna, kılıfından bir ok çıkarıp başını söktü.

“Belki de kilidi böyle açabilirim,” dedi okun sivri ucunu anahtar deliğine sokarak.

Tom, bir süre Elenna’yı izledi. Ama bu da

işe yaramıyordu. Okun ucu kilidin içinde ilerleyemeyecek kadar büyüktü. Ayrıca sürekli kayıp kilitten çıkıyordu.

Endişesi her geçen saniye artan Tom, rafların yanına gitti ve üzerindekiyi etrafa saçmaya başladı. Kumaş topları, çivi kavanozları, saman balyaları, hepsi kulübenin bir yanına dağıldılar. Tom, kilidi açmasını sağlayabilecek bir şeyler arıyordu. Tüm bu işe yaramaz malzemelere bakınca öfkesi bir kat daha arttı.

“Burada işimize yarayacak hiçbir şey yok!”

Elenna doğruldu ve gözlerinin önüne düşen bir tutam saçını düzeltti. “Bu da işe yaramıyor,” dedi pes etmiş bir halde.

Tom gözü dönmüşçesine etrafına bakıyordu. Korkudan karnına ağrılar girmişti. Derin bir nefes almaya çalıştı. Sakin olmalıydı. *Buradan çıkmanın bir yolu olmalı,* diye düşündü. *Ve ben onu bulacağım!*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAÇIŞ!

İçeriye telaşla bakan Tom tavandaki en büyük kirişe asılmış olan, büyük, demir bir kanca gördü. Kancanın ağır eşyaların üst raflara yerleştirilmesi için kullanıldığını tahmin ediyordu. Köylüler o kancaya bir ip atıp, diğer tarafından yükü kaldırıyor olmalıydılar.

“Evet!” diye bağırdı. “İşte bu!” Bir solukta raflara koştu ve kalınca bir halat parçası bulana kadar, etrafa saçılmış malzemeleri karıştırdı. Kendi

etrafinı dolanarak bağlanmış ipi çözdü ve kancaya doğru fırlattı. Kancadan sarkan diğer ucu Elenna'ya vererek "Halatı sıkıca tut ve öyle kalmaya çalış," dedi.

Ardından, Elenna'nın tuttuğu halata diğer ucundan tırmanmaya başladı. Ama başını yukarı çevirince, halatın kancaya değdiği yerden incelmeye başladığını gördü.

"Halat kopacak!" diye bağırdı. "Aşağı geliyorum!"

Kollarını ve bacaklarını kullanarak hızla aşağı inmeye başladıysa da halat bir anda koptu. Telaşla çığlık atan Tom, güm! diye omzunun üstüne düştü.

Elenna, halatı bırakıp Tom'un yanında diz çöktü. "İyi misin?" diye sordu kaygıyla.

Tom, omzunu ovuşturarak oturdu. "Çok önemli bir şey değil," diye yanıtladı. "Bana kalkanımı uzatır mısın?"

Elenna ona kalkanını verdiğiğinde Tom, Alev

Kuşu Epos'tan aldıkları pençeyi yuvasından çıkardı ve omzuna bastırdı. Bir süre sonra acısı geçti ve omzuna serin bir his yayılmaya başladı. Rahat bir nefes alan Tom, kollarını kaldırıp gerçekten iyileşip iyileşmediğini kontrol etti.

“Şimdi daha iyi,” dedi ona endişeyle bakan Elenna'ya. “Epos'un pençesi gerçekten de çok iyi iş görüyor.”

Tom, pençeyi dikkatle kalkana geri takıp ayağa kalktı. Artık canı yanmıyor olsa da bu hapisaneden hâlâ kurtulamamışlardı. “Şimdi ne yapacağız?” diye mırıldandı. “O halata bir daha güvenmeye niyetim yok.”

Elenna “Kesinlikle!” dedi sert bir sesle. Sonra, Tom'un rafları karıştırırken bir kenara attığı kumaş toplarından birinin başına geçti ve kumaşı parçalara ayırdı. Ardından onları birbirlerine düğümleyerek yeni bir halat yapmaya başladı. Tom, Elenna'nın ne yaptığını anlar anlamaz yanına geçti

ve düğümleri tüm gücüyle sıkarak sağlam olup olmadıklarını kontrol etti.

“Kusursuz değil,” dedi Elenna. “Ama yine de işe yarayacaktır.”

“Evet, diğer halattan çok daha iyi olduğu kesin,” dedi Tom.

Yeni yaptıkları halat yeterince uzayınca Tom onu kancaya attı. Diğer ucu tekrar Elenna'ya verdi ve kendini yukarı çekip var gücüyle kapıya doğru

fırladı. Bir bacağını kaldırıp tüm gücünü ayağına verdi ve kendini çarpışmaya hazırladı.

Tom çarpınca kapı biraz aralandı ama arkadaki sağlam tahtalar hâlâ yerli yerindeydi.

“Yeniden dene!” diye bağırdı Elenna heyecanla.

Tom, yeniden gerildi ve bir kez daha kapıya doğru atıldı. Bu kez kapı, hızla açıldı ve Tom, etrafa saçılan tahta parçalarıyla beraber dışarı fırladı. Şiddetle yere inerken biraz sendeledi ama hemen toparlandı. Zafer duygusunun tüm vücudunu sardığını hissedebiliyordu.

“Haydi!” diye bağırdı arkasındaki Elenna’ya.
“Bütün köy gürültüyü duymuştur.”

Elenna, Tom’un kalkanını aldı ve yanında koşarken ona uzattı. Bu sırada Tom, sokağın ilerisindeki tavernadan dışarı fırlayan kalabalıktan gelen kızgın bağırışmaları duydu.

Başlarında da Raymond vardı. Tom ve Elenna'yı işaret edip bağırdı: "Kaçıyorlar!"

Kalabalık, tavernadan kulübeye doğru koşmaya başladı. Ama Tom kararlıydı; köylülerin onu ve dostunu bir kez daha tutsak etmesine izin vermeyecekti.

"Haydi, gidelim!" diye bağırdı.

Hayalet Panter Üç Kuyruk

BEŞİNCİ BÖLÜM

TÜNELLERDE YOLCULUK

Tüm güçleriyle sokağın başına doğru koşarlarken Elenna, bir an yutkunup “Peki ya mumlar?” diye sordu.

“Cebimde,” diye yanıtladı Tom. “Acele et!”

Köylüler hemen arkalarındaydı. Tom, çabucak omzundan geriye baktığında, grubun en önünde koşan Raymond’ın yumruğunu havaya kaldırdığını gördü. Gömleğinin kollarını sıyrırmıştı ve Üç Kuyruk’un pençe izleri açıkça görünüyordu.

“Daha hızlı!” dedi Tom. “Bize yetişiyorlar!”

Köyün sokağından çıkan Tom ve Elenna, tünellere giden yola girdiler. Bu sırada Tom, dörtına yaklaşan bir at sesi ve bir kurt uluması duydu. Ağaçların arasından fırlayan Fırtına'nın ve hemen yanındaki Gümüş'ün sesiydi bu.

Dostlarını görünce rahatlayan Tom, mutlulukla “Bizi asla bırakmayacağınızı biliyordum!” diye çığlık attı.

Ardından hızını hiç kesmeden, yanına gelen Fırtına'nın sırtına atladı. Sonra eğilip yanında koşmakta olan Elenna'yı da arkasına aldı. Bu sayede köylülerle arayı açabildiler ve tünellere yaklaştılar. Yanlarındaki Gümüş, heyecanla arkadaki gruba doğru havlıyordu.

Tom, en büyük tünelin girişinde, dizginleri

çekip Fırtına'yı durdurdu. Ardından Elenna ile beraber aşağı indi.

“Aferin, oğlum,” dedi Fırtına'nın burnunu okşayarak. “Tam zamanında geldiniz!”

Güneş batmaya başlamıştı. Ağaçların gölgeleri uzuyor ve tünel her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Tom, tünele doğru birkaç adım atarak “Umarım yanılmamışızdır da bu tünel bizi Canavara götürür,” dedi.

“Şimdi o mumlara gerçekten ihtiyacımız var,” dedi karanlık tünele göz gezdiren Elenna.

Tom, mumların ikisini cebinden çıkardı. Elenna da ok kılıfını çözdü ve bir çakıl taşı çıkardı. Sonra çakıl taşıyla bir ok başını birbirlerine sürttü ve çıkan kıvılcımla mumları yaktı. Mum ışığının yolu göstermesiyle Tom ve Elenna tünele girdiler.

Tom, yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Arkasına baktığında, Raymond ve diğer köylülerin tünele uzanan yolun köşesini döndüklerini gördü.

“Haydi, çabuk olmalıyız!” diye uyardı Elenna’yı.

Bir elinde mum, diğer elinde Fırtına’nın

dizginleriyle, bu iç karartıcı geçitte ilerlemeye başladı. Elenna ve Gümüş de hemen arkasındaydı. Kurt, sık sık arkasına bakıyor ve onları takip eden köylüleri tehdit edecek şekilde uluyordu. Uluma sesi, tünel boyunca yankılanıyordu.

Aceleyle ilerleyen Tom ile dostlarının gölgeleri, gittikçe zayıflayan mum ışığıyla tünelin duvarlarına vuruyordu. Ve zemini gevşek taşlardan oluşan tünelde zar zor ilerleyen Fırtına'nın toynak sesleri, dar geçitte yankılanıyordu.

Sesleri dinlemek için bir anlığına duran Tom, "Artık köylüleri duyamıyorum," dedi.

"Harika," dedi Gümüş'ün başını okşayan Elenna. "Gümüş, onları korkutmuş olmalı."

Artık korkunç köylülerden kurtulmuş olsalar da Tom grubu her dakika daha da hızlandırılıyordu. Üç Kuyruk, sevdiği insanlarla dolu şehrin sokaklarında gezdiği sürece kaybedecek zaman yoktu.

Bir yol ayırımına geldiler. "Ne taraftan gitmeliyiz?" diye sordu Elenna.

Tom, bir an karar veremedi. Ama sonra sağdaki yoldan gitmeye karar vererek "Sanırım geçen sefer takip ettiğimiz yolu hatırlıyorum," dedi.

Böylece, tünelin geri kalanında gruba yol göstermeye başladı. Yol, inişli çıkışlıydı ve çoğu kısmı gevşek taşlardan oluşuyordu. Ayrıca bazı yerlerde bir ev kadar genişken, bazı yerlerde Fırtına'nın zar zor geçebileceği kadar daralıyordu. Tom ile Elenna, ellerindeki mumlar bittikçe iki mum daha yakıyorlardı.

Bir süre sonra yüksekten aşağı dökülen bir su kaynağının sesini duymaya başladılar. Biraz daha ilerlediklerinde mum ışığı onlara kayaların arasından başlayıp önlerindeki havuza dökülen akıntıyı gösterdi.

“Burayı hatırlıyorum,” dedi Elenna. Sonra mumunu üstteki kayalardan birine yerleştirdi. Böylece avuçlarını birleştirip akıntıdan su içebilirdi.

“Su çok soğuk! Gerçekten iyi geldi,” dedi.

Tom da sudan içti ve yüzünü yıkadı. Fırtına ve Gümüş ise susuzluklarını yerdeki havuzda giderdiler.

Yollarına devam ettikçe tünel, yokuş yukarı ilerlemeye başladı. Tom, şehrin hemen yukarısındaki tepelere açılan mağara çıkışına yaklaştıklarını fark etti. Heyecandan midesi kasılmaya başladı. Üç Kuyruk'un yakınlarda olabileceğini düşünerek yola kılıcını çekmiş halde devam etmeye karar verdi.

En sonunda Tom ve Elenna, taştan merdivenlere ulaştılar.

"Geldik!" diye bağırdı mutlulukla gülümseyen Elenna.

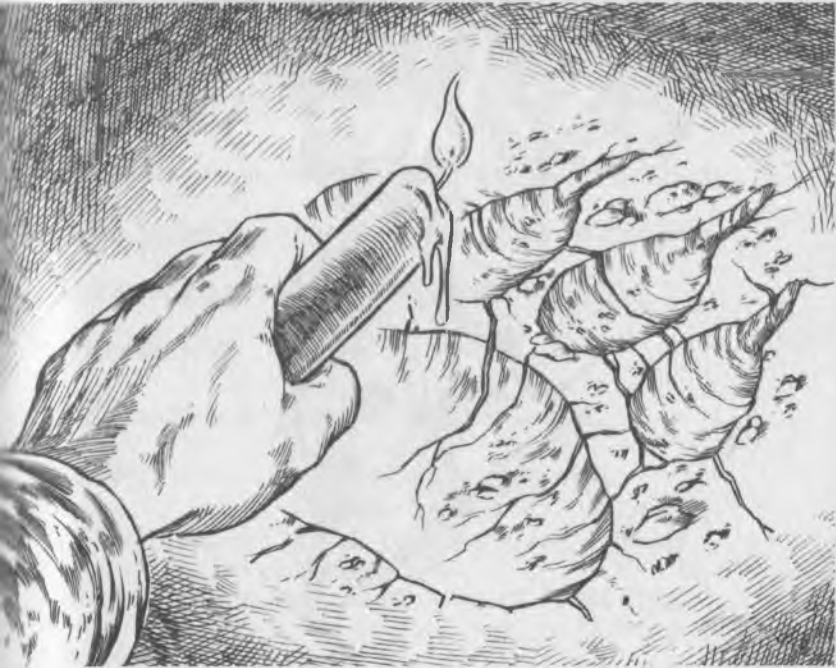
Taştan basamaklar, ilerideki başka bir mağaraya doğru ilerliyordu. Tom, mağaranın çıkışını aydınlatan yıldızlarla dolu gökyüzünü görebiliyordu.

Mağaradan çıkıp tepeden aşağı inmeye başladılar. Bu sırada mumu söndürmeye karar veren Tom son anda yerde bir şey gördü. Mumun alevini üflemeden vazgeçti ve onun altın sarısı ışığını yere

doğru tuttu. Ne olduğunu merak eden Elenna da onun yanına gelip omzunun üzerinden yere baktı.

“Pençe izleri,” diye fısıldadı Tom. Vücudunun tepeden tırnağa ürperdiğini hissedebiliyordu.

“Devasa pençe izleri... Aynı köydeki gibi. Üç Kuyruk, bizi bekliyor olmalı.”

ALTINCI BÖLÜM KİLİT ALTINDA

Tom, şehrin duvarlarının önüne gelince durakladı. Şehrin giriş kapısı ardına kadar açıldı ve ortalıkta kimseler görünmüyordu. Sokaklar karanlığa gömülmüştü.

“Gardiyanlar nerede?” diye sordu Elenna. Gözlerini iri iri açmış, etrafa bakınıyordu.

“Bilmiyorum,” diyen Tom, kapıdan geçerken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Peki diğer herkes nerede?”

Günün bu saatinde bile sokaklar tezgâhlarla dolu olur, tezgâhlara asılı lambaların yaydığı ışık, meyve, peynir veya fırından yeni çıkmış ekmek ve kurabiyeleri aydınlatırdı. İnsanlar bir yandan alışveriş yaparken bir yandan çene çalarlar, çocuklar ise tezgâhların arasında birbirlerini yakalamaya çalışırlardı. Ama şu an ne bir ışık ne de ses vardı. Bunun yerine tüm kapı ve pencereler sıkıca kapatılmıştı.

Taşlı yolda ilerlemeye başladılar. Fırtına'nın toynak sesleri, tüm şehirde yankılanıyordu. Atının dizginlerinden tutan Tom'un yanında Elenna vardı. Gümüş ise Elenna'nın dibinde yürüyor, burnunu kaldırmış, havayı kokluyordu. Boynundaki tüyler, her an bir düşmanla karşılaşacakmış gibi diken dikendi. Ne var ki görünürde kimseler yoktu.

“Burası, tıpkı bir hayalet kasabayı andırıyor,”
diye fısıldadı Elenna.

Kaşlarını çatan Tom, “Ya da Hayalet Canavar
tarafından yönetilen bir kasabayı...” diye karşılık verdi.

Köşeyi döndüklerinde Tom, bir anlığına
zümrüt yeşili iki nokta görür gibi oldu. Gümüş’ün
hırlamaya başladığını görünce kılıcının kabzasını
kavradı. Ama tam kılıcını çekmek üzereyken
noktalar uzaklaşıp gecenin karanlığına karıştı.

Ürperen Tom, “Sanırım az önce Üç Kuyruk’u
gördük,” dedi.

Başını sallayan Elenna, endişeyle etrafına
bakındı. “Nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Ama gözlerimizi dört açsak iyi olur.”

Cümlesi biter bitmez, arkalarından tehdit dolu
bir hırlama yükseldi. Tom, hızla arkasına döndü.
Canavar nasıl bu kadar çabuk hareket edebilmişti?

Tom, kılıcını çekip sesin geldiği yöne baktı. Ama karanlıkta hareket eden hiçbir şey yoktu.

“Bu Canavar, *gizlenmesini* gerçekten çok iyi biliyor,” dedi Elenna.

Tom da ona katılıyordu. “Ama Üç Kuyruk korkak değil,” dedi. “Kendisini hazır olduğu zaman gösterecek.”

Onları adım adım takip eden bir Hayalet Canavarın olduğu düşüncesi Tom’un tüylerini diken diken ediyordu. Ama yine de kararlılıkla saraya doğru ilerleyerek “Kral Hugo ve Büyücü Aduro’nun güvende olduğundan emin olmalıyız,” dedi.

İlerledikleri sokak, nihayet sarayın önündeki meydanda son buldu. Sarayın kapıları da şehrinkiler gibi ardına kadar açıktı.

“Burada da hiç gardiyan yok,” diye söylendi Elenna.

Kapılardan geçerken saraydan yayılan tek bir

ışık bile göremediler. Ama binaya yaklaştıklarında, ana kapının hemen üzerindeki pencerede aniden bir ışık yandı. Tom yukarı baktığında Kral Hugo'nun onları izlediğini gördü. Yüzü, bir hayaletinki gibi bembeyazdı.

Kralın hâlâ hayatta olduğunu görünce rahatlayan Tom, "Selamlar, Majesteleri!" diye seslendi.

Ancak Kral Hugo, cevap vermedi. Tom ve Elenna'ya onlardan korkuyormuş gibi bakmaya devam etti.

Tom'un içindeki rahatlama hissi kayboldu. Şimdi eskisinden daha da huzursuzdu. Sarayın kapısını zorla açmaya çalıştı. Ama kapı, yerinden kımıldamadı. Kapının kolunu da zorladı ama bu da işe yaramadı. Kapı kilitliydi!

“Lütfen bizi içeri alın Majesteleri!” diye seslendi Kral Hugo'ya. “Size haberlerimiz var!”

Kral Hugo, yanıt vermedi. Tom ve Elenna, şaşkınlıkla bakiştılar. Tom, olanları anlayamıyordu. Daha önce saraya alınmadığı olmamıştı hiç.

O sırada başka biri daha Kral Hugo'nun yanına gelip pencereden dışarı baktı.

Taladon'u hemen tanıyan Tom, “Baba!” diye çığlık attı.

Taladon da konuşmuyordu. Sonra üzüntüyle başını salladı ve pencereden uzaklaştı.

“Baba, neler oluyor?” diye bağırdı Tom. Sanki ayaklarının altındaki yer yarılmış, onu içine

çekiyordu. Babası ondan bu şekilde uzaklaştığına göre, bir şeyler gerçekten ters gidiyor olmalıydı. Tom, neler olup bittiğini anlayamazsa, yaşadığı düş kırıklığının onu yok edeceğini hissetti.

Taladon, yeniden görünmedi. Ama Kral Hugo pencereden başını çıkarıp “Kusura bakma, Tom,” dedi. “Seni içeri alamayız. Üç Kuyruk tüm şehri kontrolü altına aldı. Ne zaman pençeleriyle birini yaralasa, o insan kötü birine dönüşüyor. Artık kimseye güvenemeyiz.” Kral, bir an durdu. Yüzü üzüntüyle dolmuştu. “Sana ve Elenna’ya bile güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.” Sonra devam etti: “Kollarınızı sıvayın da sizde pençe izi olup olmadığını bir kontrol edeyim.”

Tom, kararsız kalmıştı. Ama Elenna’nın elini kolunda hissetti. “Kral Hugo haklı,” diye fısıldadı Elenna. “Hatırlasana, Stonewin’deki insanlara güvenmiştik ve bizi ne kadar kolay kandırdılar.

Kral, Şu an yapabileceği tek Şeyi yapıyor ve Avantia'da güvenli olan tek yeri koruyor. Eğer kötülük bu duvarlardan içeri sızarsa, her Şeyi kaybederiz.”

Tom, derin bir nefes aldı. Elenna haklıydı. Eğer Avantia kötü bir kral tarafından yönetilirse geriye hiçbir mit kalmazdı. Ama yine de büyük bir sevgiyle hizmet ettiği Kralının gözlerindeki güvensiz bakıŐlar, canını yakıyordu.

Kollarını sıvamasının hiçbir anlamı yoktu, çünkü o ve Elenna, vücutlarının herhangi bir yerinde  Kuyruk'un izini taşıyor olabilirlerdi.

“Anlıyorum, Majesteleri,” diye yanıtladı Tom. “O halde bana tek bir Şeyi söyleyin lütfen; Büyücü Aduro güvende mi?” İyi büyücünün,  Kuyruk yüzünden ikinci bir Malvel'e dönüŐebileceđini düşündükçe karnına ağrılar giriyordu.

Kral Hugo, başını salladı. “Büyücü Aduro

güvende,” diye yanıtladı. “Ama büyü, Canavarın etkisini bir türlü yok edemiyor.”

Tom, Kral Hugo’yu saygıyla selamlayıp uzaklaşmaya başladı. Elenna ve hayvan dostlarıyla beraber saray kapısından çıktılar ve meydana döndüler. Burası da bomboştu. Canavar, şehrin sokaklarında bir yerde onları izliyordu. Ve Tom, Canavarı bulup yenmenin onun görevi olduğunu biliyordu.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” dedi, “Avantia’yı kurtaracağım!”

YEDİNCİ BÖLÜM

ÜÇ KUYRUK'UN PENÇELERİ

Bulutlar önünde gezindikçe, ayın şehre vuran ışığı yer değiştiriyordu. Tom, Elenna ile tıpkı ay ışığı gibi şehrin boş sokaklarında dolaşırken, Üç Kuyruk'un herhangi bir köşe başında, kapı girişinde veya terk edilmiş tezgâhta onları bekliyor olabileceğinin farkındaydı.

Bir köşeyi kontrol etmek için, içi çöple dolu bir fıçıyı hızla kenara çekti. Fakat yalnızca viyaklayıp hızla kaçan bir sıçan gördü. Sokağın diğer yanında

ise Elenna, zemin kattaki bir depoya inen merdiven boşluğunu dikkatle süzüyordu.

Yavaşça “Burada değil!” diye seslendi Tom'a.

Kılıcını hazır etmiş olan Tom, grubu saraydan biraz daha uzaklaştırdı. Tüm bu süre boyunca zümrüt gözlere veya şeytani hırlamaya karşı tetikte beklemişti ama Hayalet Canavardan hiçbir iz yoktu.

Birdenbire bir kapının kırılarak açıldığını duydu. Durgun havada çığlıklar yankılanmaya başladı ve yaklaşan ayak sesleri duyular.

Tom'un kolunu kavrayan Elenna, “Çabuk, saklanalım!” dedi.

Tom, Fırtına'yı çabucak dar sokaklardan birine soktu. Elenna ve Gümüş de arkalarından gelip duvara yaslandılar. Gölgelerin arasından olan biteni izleyen Tom, kadın ve erkeklerden oluşan bir grubun hemen yakındaki köşeden dönüp hızla sokağa daldığını gördü.

Kıyafetleri yırtık pırtık ve pisti. Tom, bazılarının üzerinde Üç Kuyruk'un pençe izini görebiliyordu. Hepsinin elinde balyoz, bıçak, çekiç gibi silahlar vardı. Ara sokağın ağzından hızla geçen grubun gözleri öfkeyle parlıyor gibiydi. Kapalı kapıları kırarak açıyor, kaldırım taşlarını söküp panjurlu pencerelere fırlatıyorlardı. Tom, pencerelerin birinde korku dolu gözlerle dışarıyı gözetleyen bir adam gördü. Adamcağız, hemen panjuru kapatıp içeri kaçtı.

Tom, öfkeli kalabalığın uzaklaşmasını üzüntüyle izledi. Bu şehrin insanları, Üç Kuyruk'un onları değiştirdiği güne kadar mutluluk ve huzur içinde yaşamışlardı. Tom, kılıcının kabzasını daha da güçlü sıkmaya başladı. Şimdi hayalet panteri bulmaya ve onu alt etmeye daha da kararlıydı.

Elenna, Tom'u rahatlatmak için dostunun kolunu tuttu. "Belki de biz Üç Kuyruk'u öldürünce," dedi, "onlar da eski hallerine döneceklerdir."

Ara sokaktan çıktılar ve Canavarı aramaya devam ettiler. Ama kalabalık uzaklaşınca sokak tekrar sessizleşti ve Üç Kuyruk bir daha ortaya çıkmadı.

Tom, sokağın köşesindeki büyük tavernanın önüne gelip “Ne yapacağız?” dedi ümitsizce. “Yakında güneş doğacak ve o zaman şehirde durmak, bizim için çok tehlikeli olacak.”

“Yani şimdi tehlikeli olmadığını mı söylüyorsun?” dedi Elenna alaycı bir gülümsemeyle. Sonra başını çevirip “Gümüş’e neler oluyor?” diye ekledi. Kurt, burnunu kaldırmış, havayı kokluyor bir yandan da öfkeyle hırılıyordu. “Bir koku mu aldın oğlum?”

Tom’un aniden arkasına dönmesiyle gür bir kükremenin sessizliği bölmesi bir oldu. Kocaman, simsiyah bir şey, tavernanın çatısından aşağıya ok gibi fırladı. Gümüş, Tom’u kenara atlaması için uyarmıştı sanki.

Üç Kuyruk, kaldırım taşlarının üzerine indi. Zümrüt gözlerini Tom'unkilerden bir an olsun ayırmıyordu. Beyaz dişleri ise hırladıkça daha da ortaya çıkıyor, ay ışığında parlıyordu.

Tom, Gümüş'ün de ona hırlayarak yanıt verdiğini duydu. Kurdun tüyleri diken diken olmuş, kasları vahşi panterin üzerine her an atlayacakmış

gibi gerilmişti. Üç Kuyruk ise bir kule gibi tüm görkemiyle karşılarında duruyor, pençelerini çıkarmış, onlara saldırmaya hazırlanıyordu.

“Elenna, geride durun!” diye uyardı Tom. “Gümüş veya Fırtına’nın yaklaşmasına izin verme.” Çünkü arkadaşlarının kötü varlıklara dönüşmesinden çok korkuyordu.

“Gümüş!” diye seslendi Elenna. “Gümüş, gel buraya. Bu defa Tom’a yardımcı olamazsın.”

Gümüş, ona karşı çıkar gibi inledi ama sonunda Elenna’nın emrine uyup onu takip etti.

Tom, gözlerini Üç Kuyruk’unkilerden ayırmıyor olsa da arkadaşının ve hayvan dostlarının tavernanın arkasındaki sokağa girdiklerinin farkındaydı.

Üç Kuyruk’un yeşil gözleri birer zümrüt gibi parlıyor, pençelerinden yansıyan ay ışığı, insanın gözünü kamaştırıyordu. Kocaman kulakları, bir

ileri bir geri hareket ediyor, en ufak seste bile kıpırdıyordu. Fakat Tom'un kanını donduran asıl görüntü, Canavarın havada birer kırbaç gibi şaklayan üç kuyruğuydu.

Canavarın boynunda deriden yapılmış, kalın bir tasma vardı. Tasmanın ucunda ise parlak, gümüş bir cisim asılıydı. Bakışları panterin üzerinde gezinirken gümüş cismi fark eden Tom'un kalbi, daha da hızlı atmaya başladı. Avantia Tılsımı'nın son parçasıydı bu! Eğer o parçayı alabilirse görevi tamamlanacak, babası artık bir hayalet olmaktan kurtulacaktı.

Tom, Canavarın pençelerine ya da kuyruklarına yaklaşmaması gerektiğinin farkındaydı. Parlak kılıcını kaldırdı ve kavis çizerek fırlattı. Üç Kuyruk ise Tom'un üzerine atlamak için eğildi. Fakat o daha sıçrayamadan, havada döne döne uçan kılıç, kuyruklarından birini biçti ve çınlayarak kaldırıma düştü.

Yarasından gece kadar siyah kanı akmaya başlayan Üç Kuyruk, acı ve öfkeyle inledi. Canavarın hayalete dönüştüğünü gören Tom'un gözleri, iri iri açıldı. Çünkü Üç Kuyruk'un gövdesi siyah bir dumana dönüşmüş; geriye kırmızı, hafif bir parlaklık kalmıştı.

Olamaz! dedi Tom kendi kendine. *Üç Kuyruk, kendisini saklamak için hayalete dönüşüyor. Göremediğim bir Canavarı nasıl yenebilirim ki?*

Kılıcını almak için öne atıldı. Ve panter, o an korkunç bir kükremeyle yeniden gerçek haline döndü.

Cesurca "Beni korkutamazsın Üç Kuyruk!" diye bağırdı Tom.

Üç Kuyruk, onun üzerine atlamak için yeniden eğildi. Tom, Canavar ile duvarın arasında kalmıştı. Kılıcı ise ulaşamayacağı bir yerde, neredeyse Canavarın pençelerinin altındaydı.

Aniden bir ok, hızla yanından geçti ve panterin iki gözünün arasına saplandı. Üç Kuyruk, öfkeyle kükreyip silkinince Tom, kılıcına ulaşır Canavardan uzaklaşmayı başardı.

“Teşekkürler Elenna!” diye bağırdı. Bu arada yanından bir ok daha geçti ve Canavarın omzuna saplandı.

Üç Kuyruk, delirmiş gibi Tom’a baktı ve dişlerini gösterdi. Tom, onun intikam hırsıyla dolup taşıdığını görebiliyordu. Üzerine sıçrayan devasa Canavarın gölgesi bile Tom’u tamamen karanlıkla kaplamaya yetiyordu. Tom, bu saldırıyı son anda kenara sıçrayıp savuşturabildi.

Ama sihirli zıplama gücü yoktu artık. Yere inerken, ayağı kaldırım taşlarından birine takıldı. Dengesini kaybetti ve yuvarlandı. Çok kötü düşmüş, adeta nefesi kesilmişti.

Kenara kaçmalıyım, dedi kendi kendine. Yarı baygın gibiydi. Ayağa kalkmalıyım...

Ama vücudu onu dinlemiyor, hareket edemiyordu. Üç Kuyruk'un yanına gelmesini ve pençelerinden birini çıkarıp ona saldırmaya hazırlanmasını korkuyla izledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELENNA'NIN YARDIM ELİ

“Hayır!” diye bağırarak Elenna, Canavarın pençeleri Tom’un koluna inmeden bir ok daha çıkardı. “Çok yaklaşma!” diye bağırdı Tom.

Elenna’nın attığı ok, Üç Kuyruk’un ensesine saplandı. Hayalet Canavar inleyerek başını çevirdi. Çenesini, ensesindeki oku almak istermiş gibi açıp kapıyordu.

Elenna, koşup Tom’u kolundan yakaladı ve ayağa kaldırıp Canavardan uzaklaştırdı.

“Teşekkürler!” dedi Tom nefes nefese.

Elenna böylesine hızlı davranmasa neler olabileceğini fark edince Tom’un tüyleri diken diken oldu. Çoktan kötü bir insana dönüşmüş ve Avantia’nın tüm umudu kaybolmuş olurdu...

“Farklı bir plana ihtiyacımız var,” dedi Elenna’ya. “O pençelerin yanına yaklaşmayı göze alamam.”

Elenna, başını haklısın dercesine salladı ama yanıt vermedi. Hâlâ öfkeli Canavarı izliyor, diğer yandan da yayını hazırlamış, bir ok daha göndermeye hazırlanıyordu.

Tom, Stonewin’deyken kulübeden nasıl kaçtıklarını hatırladı. *İşte bu!* dedi kendi kendine. *Bir halata ihtiyacım var!* Eğer Üç Kuyruk’u halatla yakalar ve sırtına atlayabilirse, Hayalet Canavar ona pençeleriyle ulaşamazdı. *Ve sonra tılsım parçasını tasmaından çıkarabilirim,* diye düşündü.

Etrafına bakınca, tavernanın duvarının yanında üst üste dizilmiş varilleri gördü. Variller, birbirlerine halatla

Hayalet Panter Üç Kuyruk

bağlanmışlardı. Tom, kılıcını kınına sokup varillere doğru koştu ve çaresizce halatı çözmeye çalıştı.

Hemen arkasında zafer dolu bir hırlama duydu. Omzunun üzerinden arkaya bakınca, Üç Kuyruk'un en sonunda omzundaki oku çıkarmayı başardığını gördü. Canavar, parlak dişlerinin arasındaki oku bir kenara fırlattı.

Şu halatı bir an önce çözmem gerek! dedi Tom kendi kendine.

Üç Kuyruk, yeniden eğildi ve Tom'un üzerine atlamaya hazırlandı. O anda halat çözüldü ve Tom, onu varillerin arasından çekip aldı.

Halata hızla bir düğüm atıp kement yaptı. Üç Kuyruk, üzerine atlayınca Tom eğildi ve Canavar, onun üzerinden geçti. Öfkeyle yere inen Üç Kuyruk, düşmanıya yüzleşmek için hemen arkasına döndü.

Tom, halatı başının üzerinde çevirmeye başladı. Canavar ona saldırmaya çalıştı ama sokak, onun rahat hareket edemeyeceği kadar dardı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Tom, Elenna'ya. "Daha çok alana ihtiyacımız var; eğer çatışacaksak, bu adil bir çatışma olmalı."

Gözlerini panterinkilerden ayırmadan geri geri gitmeye başladı. Kaldırım taşlarından gelen seslerden Elenna'nın Fırtına'yı uzaklaştırdığını ve

Gümüş'ün de onları takip ettiğini anlıyordu. Tom da onların ardından gidiyor, bir yandan da kement haline getirdiği halatı çevirmeye devam ediyordu. Canavar, kuyruklarını iki yanındaki duvarlara sürterek sokak boyunca peşlerinden gitti.

Sokağın sonundan çıktıklarında Tom, Üç Kuyruk'u ararken aslında şehrin etrafında bir daire çizmiş olduklarını fark etti. Sarayın kapılarından çok da uzak olmayan büyük meydana çıkmışlardı.

Başını kaldırıp saraya bakan Tom, pencerelerden birinde ışık olduğunu gördü. Kral Hugo, Büyücü Aduro ve babası Taladon, sessizce onu izliyordu. *Daha önce böyle bir şeyi hiç görmediler,* diye düşündü Tom. *Umarım galip çıkan ben olurum.*

Üç Kuyruk da sokaktan çıkmıştı artık. Ve meydana sinsi adımlarla Tom'a doğru ilerliyordu.

Halatı çevirmekte olan Tom, saldırmak için en doğru zamanı bulmaya çalışıyordu.

“Tom, dikkat et!” diye bağırarak uyardı onu Elenna.

Tom, Üç Kuyruk'un, planını anladığını fark etti. Canavar da kuyruğunu kendi tepesinde çeviriyordu. O da kendisine bir kement yapmıştı.

Eğer beni yakalarsa işim bitti demektir, diye geçirdi Tom içinden. Ya şimdi ya hiç! Canavar onu yakalamadan, ilk hamleyi Tom yapmalıydı. Fakat Canavarın yavaş yavaş yok olup hayalete dönüşmeye başladığını gördü.

Onu değişmeden önce yakalamak zorundayım! diye düşündü Tom. İpi hızla pantere doğru fırlattı. Aynı anda Elenna da Canavarın arka bacaklarına ok atmaya başladı. Üç Kuyruk, başını öfkeyle arkasına çevirip dişlerini gösterdi. Canavarın henüz yarısı hayalete dönüşmüştü ve Tom onu yakaladığında bir kısmı hâlâ kanlı canlıydı.

“Evet!” diye zaferle çığlık attı Tom. Çığlığı, meydan boyunca yankılandı. Çünkü kemendi Üç Kuyruk’un boynundan geçirmeyi başarmıştı.

Tom, Canavarın boynuna dolanmış halatı sıkıca çekti ve yanına koştu. Mücadele yüzünden dikkati dağılan Üç Kuyruk, hayalet olmaktan vazgeçmişe

benziyordu; yavaş yavaş eski haline döndü. Bir eliyle Canavarın tasmasını kavrayan Tom, panterin sırtına atladı. Üç Kuyruk, Tom'un ellerindeki halattan kurtulmak için silkindi. Ama Tom, onu çok sıkı tutuyordu.

Üç Kuyruk, silkinip dişlerini Tom'a geçirmeye çalıştı. Ama ne zaman Tom'a yaklaşırsa çocuk, diğer tarafa eğiliyordu. Canavarın sırtında kalmaya çalışırken tuttuğu halat, artık Tom'un ellerini yakmaya başlamıştı.

Ata biner gibi Üç Kuyruk'un sırtında oturan Tom, kılıcını tekrar çekip halatı diğer eline aldı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu üzerinden atmaya çalışan Üç Kuyruk şaha kalktığı anda az kalsın dengesini kaybedip yuvarlanıyordu. Panterin kömür karası kürkü, buz kadar kaygandı. Ama bir şekilde dengesini koruyan Tom, Üç Kuyruk'un ensesine kadar tırmanıp tasmaya uzandı.

Kılıcını tek bir hamleyle tasmaya sokarak

DOKUZUNCU BÖLÜM BÜYÜCÜYLE SAVAŞ

Tom, Üç Kuyruk'un sırtından aşağı atladı. Canavar, dişlerini gösterip boynunun etrafındaki halattan kurtulmaya çalıştı. Kırmızı-mor bulut dağılmaya başladı ve Malvel dışarıya adım attı. Etrafı çökmüş gözleri, öfkeyle doluydu. Tasmanın üzerine atarken açılan koyu pelerini, bir şahinin kanatlarına benziyordu. Malvel'in amacı, son tılsım parçasını almaktı.

Ama Tom ondan çok daha hızlıydı. İleri zıpladı

ve tasmaya bir tekme atarak onu büyücüden uzaklaştırdı. Kılıcını korkunç büyücünün boğazına dayayınca Malvel, gözlerinde korku ve öfke dolu bir ifadeyle geriledi.

Tom onu takip etmeye çalışırken Üç Kuyruk aralarına girdi. Bir yandan da yeniden hayalete dönüşmeye başlamıştı. Tom, yine de onu biraz olsun seçebiliyordu.

Üç Kuyruk'un bacaklarının arasından dolaşıp Malvel'e ulaşmaya çalıştı. Ama panter her hamlesine karşılık veriyor, önünü kapatıyordu. Tom'un uzattığı kolu, Canavarın dumana benzeyen gövdesinin içinden geçti. Değdiği duman buz gibiydi ve Tom acıyla geri çekilmek zorunda kaldı. Kolu soğuktan hissizleşmişti, öyle ki kılıcı tutmakta bile zorlanıyordu.

Hızla kendine gelen Tom, yeniden Malvel'e

doğru koşmaya başladı ama Üç Kuyruk, bir kez daha önünü kapattı. *Bu yaratık gerçekten çok akıllı!* diye düşündü Tom kızarak.

Malvel, büyü yapmak için ellerini kaldırdı. Gürleyen sesiyle söylemeye başladığı büyülü sözler, Tom'un ürpermesine sebep oldu. Çünkü Tom'un büyüye karşı hiçbir koruması yoktu.

Çaresizce büyücünün üzerine atılmaya hazırlanırken Elenna'nın sesini duydu. "Tom! Buraya bak! Yakala!"

Arkadaşı, Üç Kuyruk'un tasmaşını yerden alıp, Tom'a doğru fırlatmıştı. Diğer eliyle tasmayı havada yakalayan Tom, zafer hissini damarlarında hissedebiliyordu. Artık Avantia Tılsımı'nın tüm parçalarına sahipti!

Parmaklarıyla tasmayı kavrayınca gümüş parça, gözleri kör edercesine parlamaya başladı. Işık,

onu koruyan bir kalkan oluşturmuştu. Malvel'in parmaklarından çıkan mor ateş, kalkana çarpıp geri sekti ve yok oldu.

Büyüsünün işe yaramadığını gören Malvel, öfkeyle çığlık attı. Tom ileri fırladı ve “Avantia!” diye bağırarak kılıcını savurdu. Malvel geri kaçsa da Tom’un kılıcının ucu yanağını çizdi.

Acı ve öfkeyle çığlık atan kötü büyücü, “Bu yaptığına pişman olacaksın çocuk!” diye bağırды.

Ardından Tom ona bir kez daha saldıramadan gerileyip buluta karıştı. Sonra bulut, mor bir ışık saçarak patladı. Öyle parlaktı ki Tom, kolunu gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Ve ışıkla beraber, Tom’u koruyan kalkan da yok oldu.

Hayalet Üç Kuyruk’un silik görüntüsü, saldırmak için bir daire çizip Tom’a döndü. Kılıcını kavrayan Tom, kendini çatışmaya hazırladı. Ama Canavarın dumana benzeyen gövdesi, dağılmaya başladı. Üç Kuyruk, tamamen yok olmadan önce son bir kükreme duyuldu.

Tom nefes nefese, Hayalet Canavarın az önce durduğu yere bakakaldı. "Gitti," dedi boğuk bir sesle. "Üç Kuyruk, bu defa sonsuza dek yok oldu."

Elenna, ardında Fırtına ve Gümüş'le koşarak yanına geldi. "Tom, bu harikaydı!"

"Eğer bana tılsım parçasını atmasaydın asla kazanamazdım," diye yanıtladı Tom. "Ve Malvel'i yalnızca yaralayabildim. Yanağındaki yara, onu öldürmeyecektir."

"Haklısın çocuk!" Etraflarında Malvel'in, Tom'a lanet eden sesi yankılanıyordu. "Savaşımız daha yeni başladı. Geri döneceğim!"

"Umarım öyle olur!" diye yanıtladı Tom. "Dört gözle bekliyor olacağım." Yanağından akan kanı görünce sinirden kıpkırmızı kesilen Malvel'in o halini hatırlamak Tom'u cesaretlendirdi. Malvel yaralanabiliyorsa öldürülebilirdi de! Eğer kötü

büyücüyle bir kez daha karşılaşacak olursa, bunu biliyor olacaktı artık. Ama bunları başka bir gün düşünebilirdi. Elenna'ya dönüp "Görevimizi tamamladık!" dedi. "Artık babama kavuşabilirim."

ONUNCU BÖLÜM ERRINEL'E DÖNÜŞ?

Arkasından gelen bağışmaları duyan Tom, kılıcını hazırlayıp arkasına döndü. Yeni bir saldırıya uğradıklarını düşünüyordu.

Avantia halkı, meydana bakan kapı ve pencerelerini birer birer açıyordu. Neşeyle kahkahalar ve çığlıklar atarak sokaklara dökülmeye başladılar. Tom ve Elenna'nın etrafında toplanıyorlardı.

“Özgürüz!”

“Aferin sana! Canavarı öldürdün!”

Tom, kılıcını indirip kınına soktu. Elini sıkıp omzunu sıvazlayan bu insan denizi içinde, tasmayı cebine attı. Tasmanın ucundaki son tılsım parçasını düşürmekten korkuyordu.

“Ben yapmam gerekeni yaptım,” dedi “ve Elenna olmasaydı, hiçbirini başaramazdım.”

Gülümseyen Elenna'nın yanakları kızarmıştı.

Sonra insanlar, gittikçe sessizleşip geri çekilmeye başladılar. Tom, sarayın kapısının açıldığını gördü. Ve Kral Hugo, uzun adımlarla kapıdan çıkıp Tom'a doğru yürümeye başladı. Kralını selamlamak için diz çöken Tom'u omzundan tuttu ve ona sevgiyle sarıldı.

“Avantia'yı kurtardın!” diye bağırdı. Sonra Tom'u bırakıp “Seni saraya alamadığım için çok özür dilerim,” dedi. “Böyle bir tehlikeyi göze alamayacak durumdaydık.”

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Tom. “Siz yalnızca krallığı korumaya çalışıyordunuz.”

Bir kolunu Tom’un omzuna atan Kral Hugo, saraya doğru ilerlemeye başladı. Elenna da Fırtına ve Gümüş’ü alarak onları takip etti.

Altın rengi gün ışığı, sarayın çatısından yükseliyordu. Malvel’in kötülüğü de geceyle birlikte yok olmuştu.

Kral Hugo, Tom ve Elenna ile saraya girerken, hizmetkârlardan biri sarayın avlusunda Fırtına’yı yemleyip tımar etmek için götürdü. Gümüş de sessizce Elenna’yı takip etti.

Kral, Tom ve Elenna’yı taş geçitlerin arasındaki merdivenlerden aşağı indirdi. Karşılarında pirinç çivili, sağlam bir kapı vardı.

Etrafına bakıp “Burası zırh odası,” dedi Tom.

“Evet, haklısın,” diye yanıtladı Kral Hugo. “Ve görevin, tam olarak burada sona eriyor.”

Tom, Kralın ardından odaya girdi. Bu odayı, altın zırhı kazandığı ikinci Canavar Görevi'nin başlangıcından biliyordu. Odayı tüm ayrıntısıyla hatırlıyordu; sağlam taş duvarları, metal desteklere tutturulmuş meşaleleri ve odanın ortasındaki ahşap zırhlığı...

Kral Hugo'nun cephanelik sorumlusu, ahşap zırhlığın yanında bekliyordu. Tom ve Elenna'yı görünce gülümseyip "Tekrar hoş geldiniz," dedi. Adamın evcil gelinciği de başını cebinden çıkarıp dostça sesler çıkardı.

Gümüş, bu küçük yaratığı görünce şaşkın şaşkın inledi. Elenna, boynundaki tüyleri okşayınca rahatladı. "Merak etme oğlum," diye mırıldandı Elenna. "O, bizim dostumuz."

O sırada Büyücü Aduro yanlarına geldi. "Aferin Tom," dedi. "Cesaretin tüm Avantia'yı bir kez daha kurtardı."

Utanan Tom, arkadaşına baktı. “Elenna ile birlikte başardık.”

“Ve şimdi görevini tamamlamalısın,” dedi Aduro. “Gel benimle.”

Tom’dan, duvarın yanındaki küçük masaya doğru ilerlemesini istiyordu. Masanın üzerinde kıvılcık, kadife bir yastık vardı. “Avantia Tılsımı’nın gerçek yeri işte burası,” dedi büyücü.

Tom, boynundaki tılsımı taşıyan deri kayışı çıkardı. Ve tılsımı özenle kadife yastığın üzerine bıraktı. Sonra cebinden Üç Kuyruk’un tasmağını çıkarıp son gümüş parçasını çözdü. Onu son parçasını bekler gibi duran tılsıma dikkatle taktı.

Bir anda tüm odayı Tom’un gözlerini kamaştıran gümüş rengi bir ışık kapladı. Elenna’nın heyecanla çılgınlık attığını duydu.

Işık kaybolduğunda Avantia Tılsımı’nın nihayet bir kez daha tamamlandığını gördü Tom.

Mutlulukla derin bir nefes aldı. *Kral Hugo bundan bahsediyordu. Görevim, işte şimdi tamamlandı.*

“Tom, bak!” diye bağırdı Elenna. Arkasına dönen Tom altın zırhın yeniden eski yerine döndüğünü gördü. Cephanelik sorumlusu cebinden bir mendil çıkarmış, parlak zırhı temizliyordu.

Ve altın zırhın arkasından çıkan bir adam, emin adımlarla ona doğru yaklaşmaya başladı. Tom, babası Taladon'u görür görmez tanıdı. Gerçi babası her zamankinden daha uzun ve yapılı görünüyordu. Gözleri ve yanakları sağlıklı parlıyordu.

Taladon, Tom'a sıkı sıkı sarıldı. Bu defa Tom, onun bütün gücünü ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Babasına kavuşmasının böyle olacağını hayal etmişti hep.

Taladon, bir adım gerileyip "Tebrikler Tom," dedi. "Ve seni de tebrik ederim Elenna. İkinizle de gurur duyuyorum. Başaracağınızı biliyordum."

"Tüm Avantia, onlara büyük bir teşekkür borçlu," dedi Büyücü Aduro.

Kral Hugo ile birlikte zırh odasından çıkıp taht odasına doğru ilerlediler. Balkon pencereleri açıldı ve Tom, meydanda toplanmış olan kalabalığın sesini duyabiliyordu.

“Gel, Taladon,” dedi Kral Hugo. “Dönüşünü ilan etmeliyim.”

Kral Hugo ve Taladon balkona adım atar atmaz büyük bir alkış koptu. İnsanlar onları coşkuyla karşıyorlardı. Tom ve Elenna da arkalarında Gümüş’le beraber onları takip ettiler.

Gün ışığı, meydana hâlâ dört bir yandan akın eden kalabalığı aydınlatıyordu. Kral Hugo, sessizliğin sağlanması için bir elini kaldırdı. Ama yine de kendi sesini duyabilmesi için kısa bir süre geçmesi gerekti.

“Avantia’nın iyi insanları,” diye başladı konuşmasına. “Size harika haberlerim var. Canavarların Efendisi, Hızlı Taladon gerçek yurduna, aramıza geri döndü!”

Taladon selam vermek için öne çıkınca kalabalık çılgına döndü. El sallıyor, çığlık atıyor, şapkalarını havaya fırlatıyorlardı.

Taladon kalabalığa el sallarken Elenna, Tom’a döndü. “Artık Taladon döndüğüne göre, ne yapacaksın?” diye sordu.

Tom, arkasından ayak sesleri geldiğini duydu. Arkasına dönünce Büyücü Aduro’nun onları dikkatle izlediğini gördü. Dost büyücünün yüzünde

nazik bir gülümseme vardı. “Yolculuğunun sona ermesine sevindin mi?” diye sordu. “Artık Errinel’deki evine mi dönmek istiyorsun?”

Tom, yanıt vermek için ağzını açtıysa da sustu. Köyünü ne kadar özlediğini sık sık düşünürdü. Ve amcasıyla yengesini yeniden görmeyi çok istiyordu. Ama hayatının kalanını demir döverek geçireceğini hayal etmek çok güçtü.

Aduro’nun sesindeki, gözlerindeki bir şey ürpermesine neden oldu. Sanki bu sorunun ardında saklı bir bilgi vardı. “Errinel’e dönmüyorum, değil mi?” diye sordu.

Aduro başını salladı. Kalabalığın mutlu sesi kulaklarında yankılanırken, Tom ve Elenna’yı taht odasının karanlık bir köşesine çekti.

“Babanla biraz zaman geçirebileceksin,” diye söz verdi iyi büyücü. “Ama ondan sonra sana başka bir yerde ihtiyaç duyulabilir.” Parmağıyla,

onu izlemelerini işaret etti. “Benimle gelin. Size göstereceğim bir şey var... En zorlu görevler, daha yeni başlıyor.”

Tom, Elenna ile bakıştı. Büyücü Aduro'nun ne demek istediğini tam olarak bilmesede ilerledikleri yolda yeni tehlikelerle karşılaşacağını farkındaydı. Nefesi giderek hızlandı ve korkuyla heyecanı iliklerine kadar hissetti.

Peki, gerçekten hazır mıyım? diye sordu kendi kendine.

Arkasındaki Elenna'nın gözleri ışıltıyor, Gümüş ise bir an önce oradan çıkmak istiyormuş gibi kıpırdanıyordu.

Evet! dedi bir zafer ifadesiyle omuzlarını dikleştiren Tom. *Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, Avantia'nın hizmetinde olacağım!*

1. Introduction

2. Methodology

3. Results

4. Discussion

5. Conclusion

6. References

7. Appendix

8. Acknowledgements

9. Author Biographies

10. Contact Information

Canavar Peşinde serisi,
Ölümün Gölgesi kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
DENİZLERİN EFENDİSİ KRABB

Yalnızca Tom Canavarları Velmal'in lanetli
büyüsünden kurtarabilir...

GİRİŞ

Kastor, ayak parmaklarının arasında kumların sıcaklığını hissetmekten çok hoşlansa da artık işe koyulmalıydı. Ne de olsa, balıklar kendi kendilerine ağa atlayacak değillerdi.

Küçük balıkçı kayığını denize doğru itti ve ardından içine atlayıp kürek çekmeye başladı. Denizde açıldıkça yüzünü ısıtan güneşe şükreliyordu. Çünkü babası, ancak böyle sıcak ve sakin günlerde onun tek başına denize açılmasına izin verirdi. Suyun derinleştiği yerlere doğru yol almaya karar verdi; büyük balık sürülerinin derin sularda gezmeyi sevdiğini biliyordu. Kısa bir süre sonra tahminlerinde yanılmadığını gördü: Birkaç metre ileride, su yüzeyinin hemen altında bir balık sürüsü vardı.

Dengesini korumak için bacaklarını açan

Kastor, ayağa kalktı ve içinde ağırlıklar olan ağını denize fırlattı. Ağın iki yanından uzanan halatları sıkıca kavradı ve ağın balık sürüsünü içine almasını heyecanla izledi. Harika bir atış olmuştu bu!

Ayağını minik kayığın kenarına dayayarak ağı geri çekti. Bir gün boyunca uğraşıp avlayabileceği miktardan çok daha fazlasını bir defada avlamayı başarmıştı! Şansı yaver giderse, kahvaltıdan önce balık pazarına yetişir, öğle yemeğinde ise evde olurdu. Kendisiyle gurur duyuyordu. Babası, Gwildor'un en iyi balıkçısıydı ve Kastor o günkü avının onu ne kadar gururlandıracağını düşünmeden edemiyordu.

Balıkla dolu ağının son kısmını da kayığa çekmek üzereyken gözü, denizde bir yere takıldı. İleride, doğu yönünde kara bir şey yüzüyordu.

“Avantia'dan gelen bir tekne herhalde,” dedi sesli düşünerek.

Düşüncelere dalınca ağ elinden kaydı ve balıklar yeniden denize dökülmeye başladı. Ağı kurtarmaya çalıştıysa da yalnızca yarısını çekebildi.

Aptal! dedi kendi kendine.

Yeniden başını kaldırdığında diğer teknenin ortalıkta görünmediğini fark etti.

Ve o anda Kastor'un hemen önünde, deniz büyük bir gürültüyle ikiye ayrıldı. Denizin içinden, yeniden su yüzüne çıkan bir hayalet gemiyi andıran kocaman, siyah bir şey çıkmıştı. Ne olduğunu anlamak için başını kaldıran Kastor'un yüzüne büyük bir dalga çarptı. Gözlerine giren deniz suyundan ötürü önünü göremeyen Kastor geriledi ve yüzünü sakladı.

Gözlerini ovuşturup yeniden başını çevirince korkudan donakaldı. Üzerinden deniz yosunları sarkan sekiz tane ince, uzun bacak vardı karşısında. Dalgaların arasından göz alabildiğine

yükselmişlerdi ve üzerlerinden yapışkan bir sıvı akıyordu. Avını tamamen unutan Kastor, sendeleyerek geriledi. Gözlerini denizden çıkan bu korkunç yaratıktan ayıramıyordu. Canavarın gövdesi, Kastor'un kayığından çok daha büyüktü ve karnına yapışmış kaya midyeleri, küçük birer sigili andırıyordu. Ağza benzeyen devasa çukurun üzerinde iki korkunç göz parladı. Dev bir yengeçti bu.

Yaratık, bacaklarını dalgalara sokarak yükseldi ve suyun üzerinde yürümeye başladı. İki dev kiskacın sesi, tüm denizde yankılandı.

Hemen küreklere asılan Kastor, çıldırmışçasına ondan uzaklaşmaya başladı. Tüm gücüyle kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Ama yaratık, ondan çok daha hızlıydı. Göz açıp kapayınca kadar yanına geldi. Şişkin gövdesi, güneşi tamamen kapatıyordu.

Kastor, yengeç artık çok yakınında olduğu için, onun kıskaçlarından birinden damlayan yeşil zehri görebiliyordu. Bir kısıkcını hızla 1 ayağa doğru savuran yengeçten kaçmak isteyen çocuk, başını eğdi. Kıskaç, büyük bir çatırtıyla kayığa vurdu. Kastor bakışlarını sesin geldiği yöne çevirince kayığın diğer yarısının yakaladığı balıklarla birlikte suya gömüldüğünü gördü. Kayığın kalan yarısına su dolmaya başlayınca, deniz suyu bir anda ayak bileklerine ulaştı. Kastor, kayığıyla birlikte batmak üzereydi!

Yaratık ona döndüğünde, batmakta olan kayığına sıkı sıkı sarıldı Kastor. Yengecin gözlerinde yalnızca nefret vardı. Gwildorlu çocuk korku ve öfkeyle “Sen de nesin böyle?” diye bağırdı.

Canavardan, çığlığa benzeyen tiz bir ses geldi ve ucundan zehir akan kısıkcı büyük bir hızla Kastor'a yaklaşmaya başladı. Çocuk, kayıktan

atlayarak kaçmaya çalıştıysa da artık çok geçti; sırtında keskin bir acı hissetti. Kayığın zeminine düştü ve gözleri kararmaya başladı. Kollarına ve bacaklarına tonlarca ağırlık bağlanmış gibiydi.

Küreğe uzanmaya çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı. Uzaktaki Gwildor kumsalına bakarken göz kapakları ağırlaştı. Avını eve götürüp babasını gururlandıramayacağını düşündü. Artık eve dönebileceğinden bile emin değildi.